

Arrest

nr. 112 875 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat F. LANDUYT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Een achttal jaar geleden, toen u van een feest op weg was naar huis, werd u in Iran gearresteerd omwille van uw uiterlijk/klederdracht (lange haren en een Amerikaanse T-shirt) en omdat u muziekinstrumenten bijhad. Na één nacht vasthouding en het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. Een vier à vijftal jaar geleden ging u wekelijks op bezoek bij uw zus en schoonbroer S. T. (...) die toen in Shahin Shahr woonden. Uw schoonbroer werkte met 3D scanners en u ging af en toe eens kijken hoe hij dit deed. Op een dag, een week voor 1 augustus 2008, toen u aanwezig was in de woning van uw zus en schoonbroer maar zichzelf niet thuis waren, kwam een vriend van uw schoonbroer, dhr. N. (...) op bezoek. Dhr. N. (...) was werkzaam bij het militaire bedrijf H. (...) en werkte net als uw schoonbroer

met 3D scanners. U kende dhr. N. (...) al enige tijd en ook met hem had u reeds gesproken over uw interesse voor dit soort scanners. Dhr. N. (...) vroeg u of u ondertussen al kon werken met een 3D scanner. U vertelde hem dat u wel gestart was met de basis maar dat u nog niet echt iets geleerd had. Dhr. N. (...) vond dit heel spijtig. Hij vertelde u dat er een nieuw toestel vanuit het bedrijf GOM in Duitsland naar Iran zou geïmporteerd worden en indien u daar al mee had kunnen werken, hij u zeker voorgesteld zou hebben aan de personeelsdienst van het bedrijf H. (...). U vroeg hem hoe het mogelijk was dat, gezien de sancties die Iran werden opgelegd en gezien het feit dat H. (...) een militair bedrijf is, H. (...) een nieuw toestel uit Duitsland kon importeren. Na het vertrek van Dhr. N. (...) vulde u onmiddellijk een formulier in van de CIA waarin u deze praktijken meldde. Aangezien u niet direct antwoord kreeg besloot u zelf contact op te nemen met dhr. G. (...), de directeur van GOM en hem te vertellen dat hetgeen hij deed illegaal was. U belde hem op en zei hem dat u op de hoogte was van het toestel dat in Iran geïmporteerd zou worden. Hij ontkende alles en vroeg u het nummer van het toestel en uw gegevens. Toen u hem vertelde dat u het nummer niet had en u uw gegevens niet wou doorgeven hing hij op. Even later kreeg u een e-mail van de CIA waarin er gevraagd werd uzelf bekend te maken en de namen te geven van uw contactpersonen bij H. (...) en GOM. Op 01/08/2008 ging u terug naar Shahin Shahr en via de website probeerde u de nodige gegevens te achterhalen. U ging op de website van GOM en zocht de naam op van hun afdeling in Iran. U stuurde daarna een e-mail naar de CIA en naar dhr. G. (...). Na een tiental dagen kwam plots de Ettelaat (ministerie van informatie) van H. (...) bij uw schoonbroer op bezoek en nam zijn computer in beslag. Later was G. (...) erachter gekomen dat de e-mails waren verstuurd van het e-mail adres van uw schoonbroer. G. (...) belde naar uw schoonbroer en nadien mailden ze ook nog enkele keren naar elkaar. U zag alle e-mails op de computer van uw schoonbroer en sloeg alles op een USB stick op. Achteraf sloeg u alle informatie op uw computer op en wiste u alles van deze USB stick. Uiteindelijk hoorde u niets meer van deze zaak. Uw schoonbroer en zus kwamen naar België en vier jaar later kwam ook u naar België om te studeren. Echter, op een dag gebruikte uw schoonbroer deze USB stick en ontdekte hij al de geheime bestanden. Blijkbaar had uw broer muziek verplaatst van uw computer en per ongeluk ook alle 'geheime' bestanden op de USB stick én op andere computers, waaronder de computer van uw moeder, gezet. Uw schoonbroer was heel kwaad en zei u dat u zijn leven en dat van uw zus in gevaar had gebracht. U nam de USB en maakte onmiddellijk een uitprint van de bestanden. Tien dagen na de discussie, op 14/02/2012, kwamen de autoriteiten bij uw moeder langs en namen ze de computer van haar en uw broer mee. De harde schijf van uw moeder werkte niet en dan hebben ze ook uw computer, enkele CD's, de GSM en telefoonboek van uw moeder meegenomen. Ook bankdocumenten en een paar documenten met identiteitsgegevens werden in beslag genomen. Uw moeder nam via de computer van de schoonmoeder van uw broer contact met u op en vertelde u wat er gebeurd was. U vermoedt dat uw schoonbroer de Iraanse autoriteiten heeft ingelicht omtrent het gebeurde. Ondertussen liet uw schoonbroer u merken dat u niet langer welkom was. Toen u hem duidelijk maakte dat u van plan was om asiel aan te vragen nam hij de USB stick terug van u af. Op 27/02/2012 kwamen twee agenten bij uw moeder aan de deur en gaven haar een oproepingsbrief af waarin vermeld stond dat u dient te verschijnen voor de rechtbank wegens het ondernemen van pogingen tegen de nationale veiligheid. Op 8 april 2012 kwam uw moeder naar België, op bezoek bij u en uw zus. U legde haar uit wat er aan de hand was. Uw moeder kreeg schrik en besloot ook in België te blijven. Op 10 april 2012 heeft u in België asiel aangevraagd. Een maand nadat uw schoonbroer de USB stick had ontdekt verhuisde u naar een opvangcentrum.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw Karte-e Melli (nationale kaart), uw Iraanse paspoort, uw kaart militaire dienst, uw Belgische verblijfstitel, een oproepingsbrief van het parket van de algemene en revolutionaire rechtbank, dd 26/11/1390 (15/02/2012) waarin vermeld wordt dat u beschuldigd wordt van het ondernemen van acties tegen de nationale veiligheid, kopieën van het e-mailverkeer tussen uw schoonbroer en Dhr. G. (...), de directeur van het bedrijf GOM, internetinformatie over het bedrijf H. (...), publicatie over de oprichting van het bedrijf GOM en een Belgisch medisch attest waarin vermeld wordt dat u lijdt aan een bipolaire stoornis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. Zo verklaarde u dat u reeds op 14/02/2012 door uw moeder op de hoogte werd gebracht van een huiszoeking door de Iraanse autoriteiten bij haar thuis. Op 27/02/2012 kreeg u van uw moeder te horen dat er een oproepingsbrief op uw naam van de rechtbank bij haar thuis werd afgeleverd (CGVS II p 2-3). U wachtte echter nog bijna 2 maanden, namelijk tot tot 10/04/2012 om een asielaanvraag in te dienen. Dergelijke laattijdige asielaanvraag is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met

een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevinding ondermijnt bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Bovendien dient er een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt in de opeenvolgende verklaringen van u en uw moeder A. M. (...) (O.V 6.939.869). Zo verklaarde u dat u, na de aankomst van uw moeder in België, aan uw moeder had verteld dat u vermoedde dat uw schoonbroer u had aangegeven bij de Iraanse autoriteiten (CGVS II p. 6). Uw moeder verklaarde echter dat zij geen enkel idee had wie u heeft verraden bij de Iraanse autoriteiten (CGVS moeder p. 6). Na jullie gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde de advocaat van uw moeder echter een brief waarin hij vermeldt dat uw moeder wel degelijk op de hoogte was van het feit dat uw schoonbroer u had verraden maar zij uw schoonbroer niet in de problemen wou brengen. Deze verklaring houdt geen steek aangezien uw moeder, toen zij, tijdens haar gehoor geconfronteerd werd met uw verklaringen, zij meermaals uitdrukkelijk bleef ontkennen dat zij weet had van het feit dat uw schoonbroer u had verraden (CGVS moeder p. 6-7) Daarenboven is het compleet onlogisch dat uw moeder, indien uw schoonbroer u daadwerkelijk zou hebben verraden en bijgevolg het leven van u en uw moeder in gevaar heeft gebracht, zij uw schoonbroer nog zou willen beschermen.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door een aantal merkwaardigheden en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het vooreerst op zijn minst merkwaardig te noemen dat dhr. N. (...), een werknemer bij het militaire bedrijf H. (...), u, die hij slechts twee of drie keer eerder had ontmoet, uiterst geheime informatie – waarvoor u momenteel voor het doorgeven ervan de doodstraf vreest (CGVS II p. 14)- omtrent dit bedrijf zou doorgeven. Ook het feit dat u – gezien de internetcontrole die er in Iran heerst - diezelfde informatie doorgeeft met een e-mailadres als "Iranspy" is om zijn minst merkwaardig te noemen. Uw verklaring hiervoor, met name dat de mensen in Iran niet zo sterk zijn in verband met zaken die met internet te maken heeft (CGVS I p. 10-11) valt niet te rijmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Immers, uit deze informatie blijkt dat Iran toendertijd reeds behoorde tot de landen met de hoogste internetcontrole. Dat u, die jarenlang in Iran heeft geleefd, niet op de hoogte was van deze "capaciteiten en/of mogelijkheden" van het Iraanse regime is hoogst bizar.

Ook het feit dat de inlichtingendienst van H. (...) te weten komt van welke computer deze geheime informatie naar onder meer de CIA en GOM verstuurd werd maar als reactie slechts de computer van uw schoonbroer voor korte tijd in beslag neemt en uw schoonbroer louter "kort" ondervraagt – zonder dat andere personen, die eveneens toegang hebben tot deze computer (zoals u en zijn secretaresse die allebei toegang hadden tot zijn computer (CGVS II, p. 8)), zelfs maar even te ondervragen-, is in deze context compleet ongeloofwaardig. Meer nog, volgens uw verklaringen zou hij zelfs korte tijd nadat er "geheime informatie op zijn computer werd gevonden" , zonder meer Iran – met een legaal paspoort en visum – hebben kunnen verlaten (CGVS I p. 12; CGVS II p. 10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat ze geen bewijzen hadden tegen hem houdt geen steek aangezien ook uw moeder, nadat uw schoonbroer u verklikt had en nadat er een huiszoeking bij haar thuis werd uitgevoerd en er geheime informatie op de computers bij haar thuis werd gevonden, blijkbaar probleemloos Iran kon verlaten. Het is compleet ongeloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten personen, die mogelijks betrokken zijn in een spionage zaak, zonder meer de toelating zouden geven het land te verlaten.

Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat het eveneens merkwaardig is dat ook uw schoonbroer, nadat hij verneemt dat er geheime informatie – waar zelfs de CIA bij betrokken is (zie e-mails tussen uw schoonbroer en dhr G. (...) in het administratieve dossier) van zijn computer werd verstuurd, nauwelijks actie onderneemt. Zo doet hij niets meer dan enkel even aan u vragen of u mogelijks iets verstuurd heeft van zijn computer (CGVS II p. 9).

Dat er aan uw verklaringen geen geloof meer kan worden gehecht blijkt eveneens uit het feit dat u er niet in geslaagd bent de slechte relatie tussen u en uw schoonbroer aannemelijk te maken. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat uw schoonbroer u zou verklikt hebben bij de Iraanse autoriteiten, u nog meer dan een maand bij hem thuis bent blijven wonen. Ook het feit dat, als uw schoonbroer in het opvangcentrum op bezoek komt, u met hem praat (CGVS I p. 14; CGVS II p. 13) – nadat hij ervoor zou gezorgd hebben dat u de doodstraf riskeert in uw land van herkomst –houdt geen steek.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw arrestatie een achttal jaar geleden– waarbij u één nacht werd vastgehouden omwille van het dragen van een Amerikaanse T-shirt en het feit dat u muziekinstrumenten bijhad (CGVS I p. 8-9) - dient te worden opgemerkt dat, naast het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde, deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn om heden nog gelijkgeschakeld te worden met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, temeer daar er aan uw beweerde vluchtaanleiding geen enkel geloof kan worden gehecht.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteboekje, uw nationale kaart, uw paspoort, uw legerkaart en uw Belgische verblijfstitel staven uw identiteit en afkomst, het feit dat u uw legerdienst heeft vervuld of vrijgesteld werd van deze dienst en u in België over een verblijfstitel beschikt. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het e-mailverkeer tussen uw schoonbroer en dhr. G. (...) toont enkel aan dat beiden contacten hadden met elkaar omtrent een e-mail die verstuurd werd van de computer van uw schoonbroer. Nergens uit deze e-mails kan afgeleid worden dat u diegene bent waarover men contacten onderhoudt noch kan hieruit afgeleid worden dat u hieromtrent enig probleem heeft gekend.

Wat betreft de door u en uw moeder neergelegde oproepingsbrieven – waarvan één op uw naam en één op naam van uw moeder – dient te worden opgemerkt dat, opdat documenten bewijswaarde zouden hebben, deze ondersteund dienen te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat, informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt dat smokkelaars naast valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen,...) verkopen die een asielrelaas in het buitenland kunnen ondersteunen. In de periode 2002 tot 2011 legde het Commissariaat-generaal verschillende juridische documenten uit Iran ter authenticatie neer aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren.

Het door u neergelegde medische attest toont aan dat u lijdt aan een bipolaire stoornis. Nergens uit dit attest blijkt dat u geen coherent relaas kan vertellen. De internetinformatie over H. (...) en de publicatie van de oprichting van het bedrijf GOM betreffen enkel algemene informatie over deze bedrijven die op het internet is te vinden, maar is onvoldoende om uw beweerde problemen aan te kunnen tonen, of de appreciatie van uw asioldossier te kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*". Verder in haar verzoekschrift haalt zij aan dat de bestreden beslissing "*niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen*".

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording "*beginsel van behoorlijk bestuur*" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de motiveringsplicht merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreft de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag te laat heeft ingediend, oppert verzoekende partij dat dit niet het geval is. Zij was immers niet op de hoogte van hoe en waar zij een asielaanvraag moest doen. Pas nadat zij met haar zus praatte, heeft die laatste navraag gedaan wat er kon gedaan worden en kreeg zij de raad om op basis van haar problemen een asielaanvraag in te dienen.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat, van verzoekende partij, die heeft verklaard niet meer naar Iran te kunnen terugkeren omdat zij vreest ter dood te worden veroordeeld (administratief dossier, stuk 4, p. 14) kan worden verwacht dat zij in België, het land dat zij om internationale bescherming heeft verzocht, ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij op 14 februari 2012 via haar moeder op de hoogte werd gebracht van de huiszoeking door de Iraanse autoriteiten bij haar thuis en dat zij op 27 februari 2012 van haar moeder te horen kreeg dat er een oproepingsbrief op haar naam bij haar thuis werd afgeleverd. Verzoekende partij heeft hierna nog bijna twee maanden gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. De Raad is van oordeel dat dergelijke houding haaks staat op een acute nood aan internationale bescherming. Het ter verschoning aangebrachte argument dat zij niet op de hoogte was van hoe en waar zij een asielaanvraag moest indienen en dat zij pas na een gesprek met haar zus, die zich dan verder is gaan informeren, te weten kwam wat zij diende te doen, allerminst als excuus kan worden aanvaard voor deze uiterst lakse houding. De Raad ziet immers niet in waarom verzoekende partij, die reeds eind februari op de hoogte werd gesteld van de ernst van de situatie en ongetwijfeld op dat moment al voor zichzelf de beslissing moet hebben genomen om niet meer terug te keren naar Iran, zich niet op dat moment al terdege had geïnformeerd over de stappen zij diende te ondernemen. Dat zij hiervoor nog twee maanden de tijd nodig heeft gehad, acht de Raad uiterst onaannemelijk.

2.2.5.1. Waar verwerende partij een ernstige tegenstrijdigheid vaststelt tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar moeder, werpt verzoekende partij op dat het slechts om een ogenschijnlijke tegenstrijdigheid gaat. Haar moeder heeft immers na haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat zij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat haar zoon door diens schoonbroer werd verraden, maar dat zij dit niet heeft vermeld omdat zij haar schoonzoon niet in de problemen wenste te brengen. Na haar gehoor stuurde de advocaat van de moeder van verzoekende partij nog een brief naar het Commissariaat-generaal waarin dit werd uitgelegd. Dit verklaart waarom haar moeder, toen zij tijdens haar gehoor geconfronteerd werd met de verklaringen van haar zoon, uitdrukkelijk bleef ontkennen.

Verder verduidelijkt verzoekende partij nog dat haar moeder een zeer goede band heeft met haar zus en schoonbroer. Zij wilde haar dochter en schoonzoon niet in diskrediet brengen. Haar gedrag is dan ook compleet logisch, zo meent verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing reeds heeft gemotiveerd waarom de brief van de advocaat die achteraf naar het Commissariaat-generaal werd toegestuurd met de uitleg dat de moeder van verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat haar schoonzoon haar zoon had verraden, maar dat zij haar schoonzoon niet in de problemen wenste te brengen, geen afbreuk kan doen aan het motief in kwestie. Het herhalen van deze uitleg biedt dan ook geen soelaas, waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat het onlogisch is dat de moeder van verzoekende partij het verraad van haar schoonzoon is blijven ontkennen, terwijl haar zoon dit kennelijk wel had vermeld tijdens zijn gehoor (zij werd immers met deze verklaringen geconfronteerd).

Verder stelt de Raad vast dat het verweer dat het beschermende gedrag van de moeder van verzoekende partij ten opzichte van haar schoonzoon wel degelijk logisch is, neerkomt op het louter tegenspreken van hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft gesteld, met name dat dergelijk gedrag compleet onlogisch is. Dit volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststelling.

Ten slotte wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat de moeder van verzoekende partij betreffende onderhavig element van het voorgehouden asielaanvraag hieraan heeft verzaakt behoeft geen betoog.

2.2.6.1. Verwerende partij acht het merkwaardig dat dhr. N., een werknemer bij het militaire bedrijf H., verzoekende partij, die hij slechts twee of drie keer eerder had ontmoet, uiterst geheime informatie omtrent dit bedrijf zou doorgeven. Verzoekende partij argumenteert met betrekking tot deze vaststelling dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat dhr. N. dit per ongeluk uit zijn mond liet glippen. Zij geeft tevens aan dat dhr. N. en haar schoonbroer openlijk praatten over hun zaken waar zij bij was.

Waar verwerende partij het tevens merkwaardig vindt dat verzoekende partij diezelfde informatie zou hebben doorgegeven met een e-mailadres als "lranspy", gelet op de internetcontrole in Iran, haalt verzoekende partij aan dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangekaart dat zij niet op de hoogte was van "*internetcontrole en internetpolitie*" en dat zij in de verste verte niet wist dat de Iraanse autoriteiten haar mails en internetverkeer konden checken.

Verzoekende partij stelt verder dat zij in haar "*Eigenhandige nota P.*" (bijlage 3 bij het verzoekschrift), de nodige informatie en links aangeeft waaruit zou blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet echt klopt. Immers, uit deze informatie blijkt dat Iran nu behoort tot de landen met de hoogste internetcontrole, maar dat het pas sedert 2011 is dat internetverkeer en e-mails van burgers gescreend worden. Eveneens zou uit deze informatie blijken dat FATA pas op 31 januari 2013 werd opgestart en dat de strafwet met betrekking tot de internetcontrole dateert van 26 mei 2009, terwijl haar e-mail dateert van 1 augustus 2008.

2.2.6.2. Daar waar verzoekende partij uitlegt dat de heer N. de uiterst geheime informatie per ongeluk heeft doorgegeven, wenst de Raad ter verduidelijking de relevante passages uit het gehoorverslag te citeren:

"Ik heb u dat gezegd: hij vertelde het per ongeluk. Hij kwam niet bij mij alles ineens op tafel gooien. Hij vroeg me of ik had geleerd om te scannen en ik zei; nog niet maar ben ermee bezig. Hij zei; spijtig want als je het al gedaan had kon je helpen want er komt een nieuw apparaat uit Duitsland en het is een high tech apparaat die zou aankomen, dat H. het gekocht had en zou toekomen en hij zei; als je het geleerd had kon ik vragen aan HRM bij H. om daar te gaan werken. En ik wist dat Iran geboycot was en H. was overheidsbedrijf en ik vond het raar dat een Duits apparaat hier zou aankomen, geïmporteerd worden. Ik snap niet, als het zo geheim is, dat hij u dit doorgeeft?"

Ja, hij zei niet dat het van Duitsland kwam. Hij zei dat het een Duits toestel was, High tech. En ik ging sowieso zien als ik daar tewerkgesteld zou worden.

(...) moest he met een Duits apparaat kunnen werken had ik een goed woordje gedaan voor u." (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Gelet op deze verklaringen, acht de Raad het zeer onaannemelijk dat de heer N. zomaar ineens per ongeluk deze uiterst geheime informatie heeft meegedeeld aan verzoekende partij. De heer N. probeerde immers kennelijk reclame te maken voor dit nieuwe, moderne toestel, teneinde de interesse te wekken van verzoekende partij om met dit toestel te werken binnen het bedrijf. Het komt zeer ongeloofwaardig over dat de heer N. in dit gesprek uitdrukkelijk zou hebben vermeld dat het apparaat uit Duitsland werd geïmporteerd/dat het een Duits apparaat was, indien deze informatie uiterst geheim zou zijn. De door verzoekende partij aangereikte uitleg overtuigt dan ook niet. Verder wijst de Raad er nog op dat de opmerking dat de heer N. en haar schoonbroer openlijk praatten over hun zaken waar zij bij was, net afbreuk doet aan haar eerdere verklaring dat hij slechts per ongeluk had vermeld dat het om een Duits toestel ging.

Betreft het door verzoekende partij aangevoerde verweer met betrekking tot het gebruiken van haar allerm minst discreet e-mailadres, sluit de Raad zich volledig aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande formuleert in haar nota met opmerkingen: *"Verweerder volhardt voorts in de opmerking van de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat verzoeker een mail verstuurde met de vertrouwelijke informatie onder de naam 'Iranspy'. Er moet immers worden opgemerkt dat het gebruik van een dergelijke naam door verzoeker er op zijn minst op wijst dat verzoeker weinig voorzichtig was met het versturen van deze vertrouwelijke informatie. Zelfs indien verzoeker niet zo goed op de hoogte zou zijn geweest van de controle die bestond en bestaat op het internet, kan nog worden verwacht dat verzoeker enige voorzichtigheid in acht zou hebben genomen en niet een dergelijke doorzichtige naam zou hebben gebruikt voor het versturen van vertrouwelijke informatie. Gelet op de controle en de repressie die er bestaat in Iran en gelet op de eerdere problemen die verzoeker volgens zijn verklaringen reeds zou hebben ondervonden, kan worden verwacht dat verzoeker toch voorzichtiger zou zijn met het versturen van informatie."*

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij in haar *"Eigenhandige nota P."* de nodige informatie en links aangeeft waaruit zou blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (met betrekking tot de internetcontrole in Iran) niet echt klopt, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10.

2.2.7.1. Aangaande de bevinding dat het compleet ongeloofwaardig is dat de inlichtingendienst van H. te weten komt van welke computer deze geheime informatie naar onder meer de CIA en GOM verstuurd werd, maar dat die als reactie slechts de computer van haar schoonbroer voor korte tijd in beslag neemt en hem louter "kort" ondervraagt, zonder dat andere personen, die eveneens toegang hebben tot deze computer, zoals verzoekende partij zelf en zijn secretaresse, ondervraagd worden, merkt verzoekende partij op dat zij nooit heeft gezegd dat de inlichtingendienst van H. te weten is gekomen van welke computer deze geheime informatie naar onder meer de CIA en GOM verstuurd werd. Men had enkel de naam S. T. gedetecteerd in de boodschap, niets meer. Op basis van deze naam deden de autoriteiten een onderzoek en werd als reactie zijn computer voor korte tijd in beslag genomen en werd hij ondervraagd. Daarna haalt verzoekende partij nog aan dat zij nooit heeft gezegd dat zijn secretaresse eveneens toegang had tot zijn computer, zodat deze bezwaarlijk kon worden ondervraagd.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat hij zich ook hier kan aansluiten bij wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *"Waar verzoeker stelt niet te hebben gezegd dat ze bij H. wisten dat de informatie van de computer van zijn schoonbroer werd verstuurd, maar dat ze enkel de naam van zijn schoonbroer hebben zien staan in de mails, merkt verweerder op dat het desondanks toch merkwaardig is dat de autoriteiten, die duidelijk te maken hadden met een geval van spionage dusdanig laks omgingen met de informatie: zo bleef het onderzoek beperkt tot een korte ondervraging van de schoonbroer van verzoeker en kon de schoonbroer daarna op een legale manier met een internationaal paspoort en een visum het land verlaten. Ook later, toen de autoriteiten bewijzen hadden, nadat de schoonbroer van verzoeker hem had verklikt en nadat er een huiszoeking was geweest bij de moeder*

van verzoeker, kon zij op legale wijze het land verlaten (zie in dit verband tevens punt 2.2.8.2.). *Terecht is in de bestreden beslissing opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat de Iraanse autoriteiten personen die mogelijk betrokken zijn in een spionagezaak zonder meer de toelating zouden geven het land te verlaten.* Wat betreft de opmerking tenslotte dat verzoekende partij nooit zou hebben gezegd dat de secretaresse van haar schoonbroer eveneens toegang had tot zijn computer, merkt de Raad nog op dat uit het gehoorverslag inderdaad niet blijkt dat verzoekende partij dit zou hebben gezegd. Het spreekt echter voor zich dat, indien de Iraanse autoriteiten vermoedden dat zij te maken hadden met een spionagezaak, zij ook de moeite zouden hebben gedaan om andere personen uit de (naaste) omgeving van haar schoonbroer, zoals diens secretaresse, aan de pols te voelen.

2.2.8.1. Betreft de bevindingen van verwerende partij dat uit haar verklaringen blijkt dat haar schoonbroer, korte tijd nadat er geheime informatie op zijn computer zou zijn gevonden, zonder meer Iran, met een legaal paspoort en visum, heeft kunnen verlaten, wenst verzoekende partij ten stelligste te benadrukken dat zij dit nooit heeft verklaard.

Zij licht verder toe dat zij heeft verklaard dat men toen geen rechtstreekse bewijzen had tegen haar moeder nadat haar schoonbroer haar verklikt had en nadat er een huiszoeking bij haar thuis werd uitgevoerd. Er werd niemand in verdenking gesteld, noch aangeklaagd, zodat er officieel niets ten laste kon worden gelegd. Ook hier verwijst verzoekende partij naar de *“eigen nota”*.

2.2.8.2. Vooreerst wenst de Raad opnieuw de aandacht te vestigen op punt 2.2.10. van onderhavig arrest. Wederom voor de duidelijkheid, wenst de Raad te citeren wat dienaangaande werd gezegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal:

“Waarom komt H. de PC van uw schoonbroer in beslag nemen?

H. was te weten komen dat iemand hen verraden had

Waarom denken ze dat het uw schoonbroer is?

Ik heb u kopies van e-mails gegeven hé. Ze hebben gezegd dat ze een PDF file gevonden hadden en de gegevens gezien hebben. De naam van mijn schoonbroer hebben gezien in de file.

Dus H. vermoedde dat uw schoonbroer spioneerde?

Ja zeker.

(...)

Maar waarom hebben ze het daarbij gelaten. Als er spionage is geweest op dat niveau dat u beweert, dan zouden ze toch meer actie ondernomen hebben. Ook zijn omgeving uitgekamd?

Jamaar dan is hij naar hier gekomen”(administratief dossier, stuk 4, p. 8, 9 en 10). Ook al zou verzoekende partij niet hebben gezegd dat haar broer op legale wijze Iran is kunnen verlaten nadat er geheime informatie op haar computer werd gevonden, blijkt uit haar verklaringen dat H. wel degelijk over informatie beschikte die ertoe leidde dat haar schoonbroer ervan verdacht werd te hebben gespioneerd. Dat men dan enkel voor korte tijd zijn computer in beslag zou hebben genomen en hem kort zou hebben ondervraagd, waarna hij gewoon uit Iran is kunnen vertrekken, komt allerm minst aannemelijk over. Bovendien merkt verwerende partij in haar beslissing op dat ook de moeder van verzoekende partij, nadat haar schoonzoon haar zoon had verklikt en nadat er een huiszoeking bij haar thuis werd uitgevoerd en er geheime informatie op de computers bij haar thuis werd gevonden, zomaar legaal haar land kon verlaten zonder enige problemen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij dat men toen geen rechtstreekse bewijzen had tegen haar moeder en dat er niemand in verdenking werd gesteld, noch aangeklaagd, niet als afdoende uitleg kan worden beschouwd voor het feit dat de Iraanse autoriteiten, ondanks de zeer sterke aanwijzingen dat bepaalde personen in deze familie wel degelijk betrokken waren in een zaak van spionage, een dermate passieve houding aan de dag zouden hebben gelegd door deze familieleden zonder enig obstakel met geldige documenten naar het buitenland te laten vertrekken.

2.2.9.1. Wat betreft de opmerking dat verzoekende partij niet aantoont dat zij met haar schoonbroer een slechte relatie zou hebben, stelt verzoekende partij dat *“de rol van haar schoonbroer”*, duidelijk wordt omschreven in de *“eigen nota”*. Zij benadrukt dat, hoewel er heel wat verwijten zijn, zij familie blijven en niet op oorlogsvoet wensen te leven. Dit kadert duidelijk binnen de Iraanse cultuur, geeft verzoekende partij aan.

2.2.9.2. De Raad wenst, wat betreft de verwijzing naar de *“eigen nota”*, nogmaals te refereren aan het gestelde in punt 2.2.10..

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij familie blijven en dat zij niet op oorlogsvoet met elkaar wensen te leven, hetgeen duidelijk zou kaderen binnen de Iraanse cultuur, wijst de Raad erop dat er in

casu is vastgesteld dat verzoekende partij, nadat zij te weten was gekomen dat haar broer haar had verklikt bij de Iraanse autoriteiten – waardoor zij niet meer naar dit land kan terugkeren omdat zij vreest er te worden opgehangen wegens spionage en zij zich derhalve genoodzaakt zag om internationale bescherming te vragen bij de Belgische autoriteiten – nog meer dan een maand bij haar schoonbroer is blijven wonen en dat zij nog steeds met hem praat als hij in het opvangcentrum op bezoek komt. Dat verzoekende partij en haar schoonbroer op dergelijke manier met elkaar zouden omgaan uit vredelievendheid en omwille van bepaalde culturele gewoonten, betreft een uitleg die kant noch wal raakt. Daarbij merkt de Raad nog op dat het eveneens absurd overkomt dat haar moeder schijnbaar nog steeds heel hecht is met haar schoonbroer (*“Neen mijn schoonbroer doet alles voor haar.”*, administratief dossier, stuk 4, p. 6). Dergelijke vaststellingen doen uiteraard verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden asielproblematiek.

2.2.10. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een *“Eigenhandige nota P.”* bijbrengt (bijlage 3), merkt de Raad op dat dit document, op enkele citaten uit de bestreden beslissing en de gehoorverslagen na, niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Bovendien is een *“nota van verzoekende partij”* niet in de procedure voorzien en toont verzoekende partij niet aan waarom zij bepaalde weerleggingen van motiveringen in de bestreden beslissing niet had kunnen bijbrengen in haar verzoekschrift. Ook deze reden verhindert dergelijk document in overweging te nemen .

2.2.11. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2013 brengt verzoekende partij nogmaals haar eigenhandige nota bij en wederom een vertaling van de convocatie op haar naam van 27 februari 2013. De Raad wijst erop dat voormelde stukken in de bestreden beslissing en in onderhavig arrest werden besproken.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT